

Cîteva din rolurile interpretate de Eugenia Popovici : (sus) Ducki Bălcănu din „Alborele genealogic” de Lucia Demetrius ; (mijloc) Oana din „Apus de soare” de B. St. Delavrancea ; Lucietta din „Bădrani” de Goldoni ; eleva Zamfirescu Eleonora din „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian ; (jos) Maria Antonova din „Revizorul” de Gogol ; Maria din piesa cu același nume de Vasile Iosif

...PENTRU EA NU EXISTĂ ROL MARE SAU ROL MIC

Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă a supus opiniei publice, pentru observații și aprecieri, numele celor recomandați pentru Premiul de Stat, printre care se numără — socot, pe bună dreptate — cel al colegei noastre, slujitoare de mulți ani a teatrului românesc, artista emerită Eugenia Popovici.

Dotată cu o rară sensibilitate și cu o mare putere de a transmite spectatorului sincera sa emoție, artista a dovedit, în rolurile interpretate, nu numai un frumos talent, dar și o mare conștiință profesională.

În felul în care a interpretat rolul Oanei din *Apus de soare* a lui Barbu Delavrancea, Eugenia Popovici a demonstrat întreaga sa ca-

pacitate artistică, iar publicul Capitalei și-a mărturisit admirația și dragostea pentru frumoasa ei izbîndă artistică, confundînd, pur și simplu, actrița cu personajul interpretat. De asemeni, neuitată a rămas Eugenia Popovici în mintea spectatorilor prin candoarea și grația plină de tinerească stîngăcie a tinerei eleve din *Steaua fără nume* a lui Mihail Sebastian. În *Surorile Boga*, Eugenia Popovici a făcut cu prisosință dovada darului cu care știe să dezvăluie tainele cele mai adînci ale sufletului omenesc, a grijii și conștiinciozității cu care modelează personajul interpretat și pe care îl trece dincolo de rampă, viu, ca să trăiască în inima și mintea spectatorului și după lăsarea cortinei.

În *Lucietta din Bădăranii*, artista a știut să pună atîta lumină și frăgezime, duioșie și omenesc încît interpretarea ei a stîrnit admirația nu numai a publicului românesc, ci și a străinilor, ea înscriind un desăvîrșit succes la Festivalul de la Veneția, în însăși patria lui Goldoni.

Am jucat alături de Eugenia Popovici în *Arborele genealogic* și am văzut-o recent pe scenă, în piesa lui Tennessee Williams, *Orfeu în infern*. Aș vrea să relev o trăsătură pe care am putut-o vedea în toată cariera artistică a Eugeniei Popovici: pentru ea nu există rol mare sau rol mic. Indiferent de amploarea textului, actrița știe să-și trăiască personajele cu atîta emoție sinceră, să le cizeleze cu finețe, să le dea proporții atît de armonioase și să le integreze în întregul piesei atît de veridic încît acestea trăiesc cu adevărat în scenă, chiar cînd ocupă un loc mărunț în contextul dramatic.

Pentru originalitatea talentului său, pentru naturalețea jocului, pentru marea sa dragoste de teatru, pentru înaintata ei conștiință profesională, susțin cu toată convingerea propunerea făcută de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă de a i se acorda Premiul de Stat.

Aura Buzescu
artistă a poporului

HOREA POPESCU

INOVATOR, PARTIZAN AL TEATRULUI AGITATORIC

Horea Popescu este unul dintre cei mai înzestrați regizori din scurta istorie a teatrului nostru socialist. Talentul și personalitatea acestui artist au mai multe trăsături pe care le găsesc esențiale pentru a-i contura creația deosebită. Una dintre ele este inovația. Descoperitor al unor soluții de teatru menite să miște inerția, să gonească șabloanele și locurile comune, Horea Popescu nu este un excentric. Întotdeauna, el pornește de la text, ceea ce îl duce la adevărate și creatoare inovații. Una din cele mai discutate și disputate probleme ale teatrului contemporan și în general ale artei contemporane, inovația, n-a găsit în Horea Popescu un adept formal și gratuit. El este un adevărat inovator, un partizan al formelor celor mai adecvate și mai eficiente de adresă a textului către marele public.

